

NGƯỜI CHIẾN SĨ PHẬT GIÁO

Tỳ Kheo Ni Thích Phước Thanh

Trên bình diện mặt trận chiến đấu có rất nhiều, nhưng tựu trung có hai cái chính : đó là mặt trận chiến đấu với kẻ thù xâm lăng để bảo vệ bờ cõi quê hương và một mặt trận vô hình vô tướng, đó là chiến đấu với vô minh để thoát ly sanh tử luân hồi.

Dù người đó là một chiến sĩ thực thụ hay một chiến sĩ tâm linh (tu sĩ), người chiến sĩ đó cũng phải trải qua một thời gian trui rèn thử thách.

Trước hết, chúng tôi xin trình bày sơ qua sự trui rèn của một chiến sĩ thực thụ. Bất cứ một chiến sĩ nào cũng phải được đào tạo trong quân trường. Ở Việt Nam, nếu là lính thì được đào tạo ở Quang Trung (Hóc Môn), Đồng Đế, nếu là sĩ quan thì được đào tạo ở Thủ Đức, Đà Lạt.

Trong giáo án huấn luyện, người chiến sĩ nào cũng phải rèn luyện thân thể, tinh thần kỷ luật, sử dụng thành thạo các loại vũ khí, tập binh, tập trận, quân phong, quân kỷ, tâm lý chiến, huấn nhục v.v..

Trên đây chúng tôi chỉ xin trình bày sơ qua về sự huấn luyện một người chiến sĩ theo nghĩa đen. Giờ đây, chúng tôi xin trình bày thêm một loại chiến sĩ nữa, đó là chiến sĩ tâm linh. Loại chiến sĩ này tuy không phơi thân ra chiến trường, không nằm dưới làn tên mũi đạn, nhưng lại còn khó khăn gian khổ gấp vạn lần trong việc điều phục cái tâm.

Thật vậy, trong kinh Pháp Cú, Đức Phật đã dạy : 'Chiến thắng vạn quân không bằng chiến thắng lòng mình, vì chiến thắng lòng mình là chiến công oanh liệt nhất.'

Trước hết, người chiến sĩ tâm linh mà tôi xin gọi là người tu sĩ phải có tinh thần xả ly thế tục, cắt ái ly

gia, quyết tâm thực hành cho bằng được Tứ Hoàng Thệ Nguyện của Đức Phổ Hiền Bồ Tát :

'Chúng sanh vô biên thệ nguyện độ,
Phiền não vô tận thệ nguyện đoạn,
Pháp môn vô lượng thệ nguyện học,
Phật Đạo vô thượng thệ nguyện thành'.

Muốn được vậy, người tu sĩ phải tập thực hành từng bước. Trước tiên, người tu sĩ phải cắt ái ly gia, phải xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo. Rõ ràng là người tu sĩ đang tập lợi ngược dòng sông, mặc dù rất mỗi mệt, nhưng đây là điều kiện tiên quyết, nếu không làm được điều này thì tất cả những điều sau đều sẽ không thực hiện được.

Sau khi xuất gia đầu Phật xong, người tu sĩ bắt đầu bước chân vào ngưỡng cửa thiền môn, khép mình vào thanh quy, giới luật, ăn chay, ăn lạt, thức khuya, dậy sớm công phu. Sự tập luyện được bắt đầu từ đó. Người tu sĩ phải từ bỏ những thói quen ăn sung, mặc sướng, ngủ nghề thỏa thích, được gia đình cưng chiều từng ly từng tý. Bây giờ sống trong thiền môn, hoàn cảnh sống hoàn toàn trái ngược lại những thói quen sung sướng đó. Vậy sức mạnh nào đã giúp ta chịu đựng được sự gian khổ này? Phải chăng đó là nhờ ý chí xuất trần quá mạnh?!

Thật vậy, nếu người tu sĩ ngay từ giây phút đầu không phải là người hảo tâm xuất gia, thì chắc khó mà chịu đựng nổi.

Nhưng những thử thách đó mới là những thử thách ban đầu. Còn nhiều nữa những thử thách kế tiếp khác. Người tu sĩ phải có một tinh thần kỷ luật triệt để, phải áp dụng đúng 100% bảng thanh quy của thiền môn. Mỗi khi vi phạm là bị quỳ hương, đem ra trước chúng phê bình, bị xử biệt chúng, bị Thầy